Postignuće hrvatske nogometne reprezentacije zadivila je svijet i ushitila hrvatske građane. Gledajući prijenose i izvještaje diljem Lijepe naše na pamet mi je došla Cesarićeva pjesma „Voćka poslije kiše“. Mali, siromašan i napaćen narod dobio je iluziju. Uvijek je na ovim prostorima iluzija imala snažne poticaje koji su uglavnom završavali loše za hrvatske građane.

Sociolozi, i ne samo oni, trebali bi proučiti fenomen „Neopisivo“, i to kako razloge njegovog nastanka tako i možebitne posljedice čije smo zvjezdane trenutke svjedočili ovih dana. Putem javnih sredstava priopćavanja imali smo prilike čuti razna mišljenja od kojih su neka bila emotivna, a druga vrlo sustavna. U nastavku ću iznijeti moje mišljenje. Pri ocjeni, čitatelja milim da ima u vidu da je moje mišljenje tek jedno u nizu mnogih mišljenja. Iako nisam profesionalno kompetentan da arbitriram, uzimam se pravo da kao građanin lijepe naše komentiram događaj koji je postao planetarno popularan.

Prvo. Po bilo kojem kriteriju Hrvatska na svim ranglistama nalazi se u društvu s neučinkovitim i manje razvijenim zemljama. Trenutno smo druga velesila u nogometu. Zamislite kako bi bilo lijepo živjeti u Lijepoj našoj da nam je sudstvo, politika i političari, konkurentnost gospodarstva, itd., na razini nogometa.

Drugo. Postavlja se pitanje nije li masovni doček „Vatrenima“ zapravo iskaz koju i kakvu su Hrvatsku željeli i žele hrvatski građani. Nije li to san koji su sanjali hrvatski građani odlučivši se za samostalnu državu. Nakon toga dogodilo nam se ono što svjedočimo od osamostaljenja Lijepe naše do danas. Pokušajte si interpretirati strast, recimo prilikom dočeka u Zadru, gdje je bilo više ljudi nego što Zadar ima građana. Cijela se je županija slila da slavi „Zadarsku dicu“. To nije bio doček to je bila ekstaza. Kako je to moj rodni kraj, vjerujte mi, mogu si predočiti koliko je mojim zadranima značio jučerašnji događaj pa makar to bila tek fatamorgana.

Treće. Nostalgija igrača za Lijepom našom je čudesna. Valja se prisjetiti kako su se uvijek „privremeno zaposleni u inozemstvu“ veselili dolazeći u Lijepu našu i patili kada su se morali vratiti. Igrači, koliko sam mogao primijetiti, bez izuzetka su iskazivali domoljublje. U tome su mnoge političare posramili, koji bi morali biti u najmanju ruku profesionalni patriote. Pjesme pune nacionalnog naboja, po mome mišljenju, nisu isticale ništa drugo do li ljubav prema domovini. Općenito, može se reći kako je matica zemlja uvijek, kad je to bilo moguće, „iskoristila“ dijasporu. Bojim se da će se ta i takva ustaljena praksa u Lijepoj našoj ponoviti. Valja reći da su političari bili svjesni toga jer su vrlo mudro, to svakako valja reći, pustili izravan odnos ushićenih građana i igrača koji su polučili impresivan rezultat. U prijašnjim slučajevima

političari su uglavnom uspjeh sportaša iskoristili za vlastitu promidžbu.

Četvrto. Zašto Cesarić? Naprosto kao što je u pjesmi kazano „A kad se sunce malo skrije, nestane sve te čarolije“. Čarolija će nestati za nekoliko dana. Opet će sve biti po starom. Jedni će se boriti za svoj opstanak u Lijepoj našoj, a drugi će je napustiti jer neće imati razloga do u njoj ostanu. Siromaštvo je prokletstvo. Međutim, siromaštvo je izbor. Zemlja u kojoj zakoni nisu jednaki za sve nema budućnosti. „Zaprešić kao slučaj“ o kojem pišem, kao što sam obećao knjigu, jedan je od tisuće slučajeva kako je u Lijepoj našoj sve moguće ako si građanin prvog reda. Ako si građanin drugog reda nemaš prava. Moraš biti gubitnik jer su ONI tako odlučili. Čak kad se donese pravosudna presuda oni ne posustaju. To je karcinom, „kad se sunce skrije“, Lijepe naše.

Peto. Bilo bi divno da mladi ljudi koji su ovih dana slavili „Varene“ odlučno krenu prema vlastodršcima s jasnom porukom: „Gospodo Lijepa naša je naša, a ne vaša“. Da li je u ovoj žabokrečini to realno? Nije! Ali i ja usprkos svojim godinama, dragi čitatelju, imam pravo snivati lijepe snove.